16 Jaar. No. 22. — 's HERTOGENBOSCH — Dingsdag 20 Februarij 1844.

DE NOORD-BRABANDER

Staat- en Letterkundig Dagblad.

ABONNEMENTS-PRIJS
Voor de Stad . . f 12.
Franco per post. » 14.

DICERE VERUM QUID VETAT?

(*Verschijnende driemalen in de week*: Dingsdag, Donderdag en Zaturdag.)

ADVERTENTIEN
15 *cents de regel*
behalve 35 *cents zegel*

WAT MEN VERWACHT.

Het oogenblik nadert, waarop Nederlands wetgevende magt eene vraag gaat beslissen, welke in de toekomst geene kansen van redding, maar slechts onvermijdelijken rampspoed kan aanbrengen.

Geen wonder dan ook, dat de belangstelling der natie niet iederen dag al hooger en hooger stijgt, en zich luider in klagten en beangstigde bekommering lucht geeft.

Is de regering, is de vertegenwoordiging met den waren toestand des lands bekend?

Zij heeft, ja, de behoeften der schatkist berekend, omdat zij schulden regelt, en uitgaven voorschrijft, waarvoor geene middelen voorhanden zijn. Er moet geld zijn, omdat men der schatkist verpligtingen heeft opgelegd, welke zij niet kan vervullen.

Maar heeft men ook, bij de behoeften der schatkist, berekent de behoeften der natie? Dit behoorde toch, want de ondervinding heeft nu reeds geleerd, dat eene, voor de krachten des volks te hoog opgevoerde belasting, niet voorziet in de behoeften der schatkist, terwijl zij tevens overal verachtering, verval, armoede veroorzaakt.

En onder dit opzigt berust op de regering, en op de vertegenwoordiging eene onverantwoordelijke beschuldiging van ligtvaardigheid.

Gaarne maken wij hier eervolle uitzonderingen en het is ons een genoegen op te merken, dat de vertegenwoordigers van Noord-Braband onder die uitzonderingen eene eervolle plaats bekleeden. Er zijn vertegenwoordigers, welke de wonden der natie hebben gepeild en daarom noodig een systeem van redding bestrijden, dat niet dan op verderf en op schande kan uitloopen.

Maar, men weet het, deze zijn weinigen.

Er zijn er meerderen, die, met of zonder blind vertrouwen in de regering, uitgaven veroordeelen en belastingen willen, zonder een oogenblik hunne aandacht te vestigen op de krachten der natie.

Men is niet in de minste berekeningen getreden, om te bewijzen, dat de belasting dragelijk, mogelijk is; dat de raming aan de verwachting kan beantwoorden.

Men heeft eene raming uit de lucht gegrepen, en verondersteld, dat dezelve voldoende zoude zijn, om in het benoodigde te voorzien.

Men heeft gezegd: wij hebben 35 miljoenen noodig, om onze plannen te bewerkstelligen; wij zullen dus eene belasting op de bezittingen uitschrijven tegen 1 ½ of 2 pCt. ten bedrage van 35 miljoenen.

Of men geregtigd is zulk eene ongrondwettige heffing te doen, daaraan heeft men niet eens getwijfeld.

Of de natie zooveel kan opbrengen, daaraan heeft men niet gedacht.

Wat bij mogelijken onwil, en bij zeker onvermogen de gevolgen zullen zijn van eene tyrannieke afpersing, dat heeft men zelfs niet in overweging genomen.

Men heeft niets gedaan, dan zich wederzijdsch toe te stemmen, dat men geld wil hebben, en dat er bij gevolg geld komen moet.

Arme natie, welker behoud van dusdanige kortzigtige redders des vaderlands afhankelijk is!

Want, helaas! zoo verre gaat de verblindheid, dat men roem draagt op zijne schande, en zich opgeblazen verheft, dat men den wanhopigen moed bezeten heeft, van eene belasting af te persen, die zoo rampspoedig in hare gevolgen zal zijn, als zij allen grondslag voor eene slechts van verre berekende raming mist.

Zal noch regering, noch vertegenwoordiging willen inzien, wat een ieder begrijpt, die buiten haar geplaatst is?

Wij wanhopen aan de regering, sinds zij den treurigen overmoed bezeten heeft, van de natie grievend te beledigen, toen zij hare eenparige regtmatige klagten versmadende, in de luid morrende stem der gansche bevolking, niet dan een noemenswaardig klein getal van veramadelijke *kwalijk gezinden* heeft willen erkennen.

Wij hebben nooit veel van de regering verwacht, maar eene dusdanige ligtvaardige en onbeschaamde versmading van waarheid, van voorzigtigheid en wijsheid, moet ieder onbegrijpelijk voorkomen. Nooit kon de regering hare vijanden een scherper wapen in handen geven. Zij konde het niet anders aanleggen, indien zij de weinige populariteit, die zij nog mogt bezitten, voor altijd in de vinnigste vijandschap wilde doen verkeeren; want de regering heeft de natie miskend en gehoond, terwijl zij zich ter zelfder tijd verlaagd tot leugen.

En de vertegenwoordiging? Wat hebben wij van haar te verwachten? Weinig, zoo zij hare ingeving volgt. Maar wij hopen nog, dat zij zal terugdeinzen voor de publieke opinie van buiten. Zij wete, dat haar bestaan van deze wet zal afhangen. Zij wete, dat de natie eene vertegenwoordiging heeft leeren waardeeren, die gedurende 28 jaren slechts werkzaam is geweest om schulden op schulden, en belasting op belasting te stapelen, tot dat nu de verarmde bevolking eindelijk met eenen geheelen ondergang bedreigd wordt, door diegenen, die de verdedigers harer belangen moesten zijn.

Wanneer men evenwel bedenkt, dat de openbare beraadslagingen dikwijls niet beantwoorden aan de verwachting, waartoe de sektien hadden aanleiding gegeven; nu wij ondervonden hebben, dat eene aanzienlijke minderheid van 25 tegen 29 leden gestemd heeft tegen een ontwerp van wet, dat nog verbonden was met de wet op de bezittingen, en als men daarenboven in aanmerking neemt, dat in die minderheid mannen gevonden worden van talent, van veerkracht en van invloed, dan kan men minstens verwachten, dat eerstdaags een levendige strijd staat geleverd te worden, waarin de belangen der natie misschien de bovenhand zullen behouden, of zoo zij bezwijken, door eene dusdanige nietige meerderheid zullen worden overstemd, dat de uitvoering der fiskale wet alle kracht zal hebben verloren, en volkomen onuitvoerbaar zijn zal, zoo zij het niet reeds van zich zelven was.

ENGELAND.

LONDEN 14 Februarij.

Eindelijk is in de zaak van O'Connell en zijne medebeschuldigden uitspraak gedaan, nadat de Solliciteur-generaal in de zitting van den 9 dezer, zijne rede ten einde gebragt, en ook de Opperregter de jury nog toegesproken had, zoowel om de punten der aanklagt kortelijk zamen te vatten, als om te betoogen, dat in sommige der pleitredenen eene al te donkere verklaring aan het woord zamenspanning was gegeven, naardien, zijns oordeels, het onjuist was dat men geene zamenspanning kon vervolgen, indien zij niet blijkbaar met verraad en openbare misdaden was verbonden.

Den volgenden avond diende de jury eene uitspraak aan de regters in, maar daar deze, na langdurige beraadslaging, beslisten dat zij niet volledig was, dewijl de verklaring op onderscheiden punten daaraan ontbrak, zonderden de leden der Jury zich op nieuw af, en hadden nu, dewijl op den zondag geene regterlijke uitspraak geschieden mag, al den tijd om hunne bescheiden tegen maandag in orde te brengen. Gelukkig heeft het hun in dezen staat van opsluiting, aan de noodige gemakken des levens niet ontbroken.

Maandag morgen, ten tien ure, werden zij voor de balie geroepen, en welligt zou de zaak nog eene nieuwe vertraging ondergaan hebben, bijaldien

het bezwaar van den advokaat Moore gegrond, ... had, dat, dewijl in de voornamen van een der gezworenen, zoo als die op de lijst voorkwamen, een verschil met diens eigen vroegere verklaring bestond, de uitspraak niet aangenomen kon worden. Het Hof vergenoegde zich echter met de deswege door den Procureur-Generaal gegeven ophelderingen. Dus werd nu aan de aanhoorende groote en zeer opgewonden menigte, de uitslag van de overwegingen der Jury medegedeeld.

Hoofdzakelijk komt die hierop neder: D. O'Connell, R. Barrett en C. G. Duffy zijn schuldig verklaard aan onwettige en oproerige zamenspanning, tot het verwekken van misnoegen en verwijdering bij de onderdanen der Koningin; aan het opruijen tot verzet tegen het Gouvernement en de Konstitutie; aan het verwekken van haat jegens anderen van Hr. Ms. onderdanen, met name in Engeland; aan het verwekken van misnoegen en afval onder hen welke bij het leger dienen; aan het in minachting brengen der in Ierland wettig bestaande regtbanken, en aan pogingen om de beslissing der geschillen, tusschen de inwoners van Ierland gerezen, voor andere, tot dat einde op te rigten regtbanken te brengen; alsmede aan de bevordering van al deze bedoelingen door het bijeenroepen of aanmoedigen van groote volksvergaderingen, op verschillende tijden en plaatsen. J. O'Connell, T. Steele, T. M. Ray en J. Gray, zijn op dezelfde punten veroordeeld, met uitzondering van dat betrekkelijk op het verwekken van misnoegen en afval bij het leger, betrekking heeft. Ook op dit en verscheiden andere der laatste punten is de geestelijke Th. Tierney vrijgesproken, maar op de eerstgenoemde insgelijks veroordeeld.

Hoewel dus, omtrent deze en sommige der overige ondergeschikte punten, nu eens deze dan weder gene der aangeklaagden van medepligtigheid is vrijgesproken, heeft de Jury echter omtrent allen de aanklagt van zamenzwering, tot het verwekken van misnoegen en verwijdering, en het aanhitsen der bevolking tot haat en verachting jegens, en onwettig verzet tegen het Gouvernement en de Konstitutie, bekrachtigd.

— Dingsdag, heeft de markies van Normanby, volgens zijn vroeger aangekondigd voornemen, de aandacht hunner Lordschappen op den tegenwoordigen zorgelijken toestand van Ierland gevestigd en de tegenwoordige Ministers sterk gegispt, wegens hunne handelwijze omtrent dat Rijk. Volgens hem toch hadden zij stil gezeten tot op het tijdstip waarin ieder die gezond verstand had, begrijpen kon, dat de beweging van zelf ze niet zou loopen, en waren toen, namelijk in het beletten der groote volksvergadering te Clontarf, met zooveel onbescheidenheid te werk gegaan, dat daaruit gewis vreeselijke gevolgen ontstaan zouden wezen, wanneer zulks niet door hunne tegenstanders zelve voorgekomen ware. Ook de afzetting van magistraatspersonen keurde hij af, maar meer nog de benoeming der regters in het Hof te Dublin, met name die van den prokureur-generaal Smiths die zich, zeide de Markies, eens aan een publieken maaltijd zoo hevig tegen de Roomsch-Katholijken uitgelaten had, dat dit alleen genoeg had moeten zijn, om hem niet te benoemen. Hij eindigde met het doen van eene verklaring voor te stellen, dat het Huis voornemens was, een onderzoek naar de oorzaken der thans in Ierland heerschende ontevredenheid aan te vangen, en het als een eerste vereischte tot volmaakte Unie beschouwde dat aan al Hr. Ms. onderdanen in de drie Koningrijken het vol genot van gelijke regten wierd verzekerd.

Na ernstige woordenwisseling, gedurende welke lord *Wharncliffe* het gehouden gedrag der Regering verdedigde, door onderanderen te zeggen dat het te niet loopen der beweging, ver van waarschijnlijk was geweest, dat het beletten der beruchte vergadering juist tot voorkoming van bloedstorting op eene zoo snelle wijze met ontwikkelingen van zoo groote kracht geschied was, en dat het, gene de markies van Normanby wegens vroegere ... ingen ... van ... weerd had, hem noch iemand der overige Ministers ooit ter oore was gekomen, zijn de verdere beraadslagingen over de motie tot morgen uitgesteld.

Ook in het Lagerhuis is gisteren eene ... motie gedaan, ten welke door lord J. Russell ... Ierland zeide deze, stond op het punt van een burger-oorlog, en werd thans wel militair bezet, maar niet bestuurd, door hen aan welke zijne belangen tegenwoordig toevertrouwd waren. Zoodanig was nu de staat van een Land, hetwelk twee jaren geleden, rustig en ongestoord in de handen der tegenwoordige Bewindslieden was overgegeven. Wenschten, gelijk hij vertrouwde, allen tot wie hij sprak, de Unie gehandhaafd te hebben, dan behoorden zij ook in kommitté te onderzoeken of de voorwaarden dier Unie met getrouwheid nagekomen waren, en zoo niet, middelen te beramen door welke die voortaan zou geschieden. Onderanderen wilde hij zoodanige wijzigingen in de akte van Unie maken door welke de Gevestigde Kerk, de Roomsch-Katholijken en de Presbyterianen in het Noorden van Ierland op volkomen gelijken voet wierden gesteld.

— De heer O'Connell heeft een adres aan de Ieren gerigt van dezen inhoud:

« Landgenooten! Nogmaals zeg ik u op het hartelijkste dank voor den vrede, de rust en de goede orde, welke gij hebt in acht genomen, en ik bezweer u bij het vaderland, dat gij allen hemlieden en zelfs bij den naam van den God, dien wij allen eerbiedigen, op dezelfde ordelijke en rustige wijze voort te gaan.

« Ik zeg het u plegtiglijk, dat uwe vijanden en de vijanden van Ierland zeer verlangen, dat er eene uitbarsting van eene opschudding, een oproer of andere schending der orde plaats grijpe. Weest daarom bedaard. Valt niemand aan. Schaadt niemand. Beleedigt niemand. Indien gij uwe vrienden eerbiedigt, indien gij uwe vijanden van spijt wilt doen barsten, houdt u rustig, en laat er geene gewelddadigheid gepleegd worden.

» Het is u bekend, dat de jury eene schuldigverklaring tegen mij heeft uitgesproken, maar steunt er op, dat ik een middel van nietigheid zal voorbrengen, ... dat ik de meening der twaalf regters van Ierland, en zoo noodig, van het Huis der Lords, op mijne zijde zal hebben.

» Zijt daarom volkomen rustig. Pleegt geenerlei geweld. Gij kunt mij door niets zoo veel grieven of benadeelen, als door eenigerlei soort van oproer, aanval of gewelddadigheid.

» Men heeft gezegd, dat de groote zaak der afscheiding door deze schuldigverklaring is gekrenkt geworden.

» Gelooft dit niet. Het is onwaar. Integendeel het gevolg van deze schuldigverklaring zal van de meest wezenlijke dienst zijn voor de afscheiding, indien het volk bij voortduring zoo rustig is, als tot dusverre, en zoo ik vertrouwe dat het zal zijn.

» Volgt mijnen raad. Geen oproer. Geene volksbeweging. Geen aanval. Geene gewelddaad. Houdt u nog zes maanden rustig, of nog ten langste een jaar en gij zult het parlement in Dublin terug hebben.

» Ik ben, landgenooten, uw toegedane en mij aan u toewijdende

DANIEL O'CONNELL. »

O'Connell is naar Londen vertrokken, om de motie van lord John Russell te ondersteunen en ten aanhoore van Europa te protesteeren tegen het onregt, dat hem en de Ieren is en nog wordt aangedaan. Hij heeft zulks voor zijn vertrek door eene proklamatie aan het volk kenbaar gemaakt.

Tijdingen uit Londen berigten, dat hij aldaar reeds laatstleden Donderdag is aangekomen.

De rust blijft voortdurend ongestoord in Ierland.

SPANJE.

Blijkens eene heden publiek gemaakte depeche, is eene kolonie der rebellen, die Alikante, onder aanvoering van Bonet, het hoofd van den opstand verlaten had, den 5 dezer, bij Elda, door den bevelhebber in Murcia ontmoet en op de vlugt gedreven, met achterlating van tweehonderd krijgsgevangenen, twee stukken geschut en een groot aantal geweren. Te Madrid bleef volgende depeche, ... berigten uit de provinciën luidden gunstig, en de ontwapening der nationale militie ging overal ongehinderd voort.

Een ministerieel blad voegt hierbij het volgende: »Elda een stadje van drieduizend inwoners, ligt op negen mijlen afstands van Alikante, op den weg naar Almanza. Deze eerste overwinning der wapenen van de Koningin komt zeer te stade, want het was ook den Chef Bonet, die reeds ver genoeg, met een aanzienlijken voorraad geschut en andere wapenen, landwaarts ingedrongen was, naar Alikante terug te drijven."

Vrij algemeen werd geloofd dat Alikante den generaal Ronkoli, die in last had die stad op te eischen, geen tegenstand bieden zou.

— Volgens berigten uit Bayonne, hebben de insurgenten van Alikante de stoomboot *Balear*, die naar Kadix stevende, den 31 Januarij in beslag genomen, de passagiers genoodzaakt het vaartuig te verlaten, en de goederen ontscheept; daarna hebben zij vier stukken geschut op de stoomboot geplaatst, ten einde die tot een oorlogsvaartuig te bezigen.

— Er is eene revolutie in Portugal uitgebroken. Zij is te Torres Novas ontstaan door het 4e regiment dragonders, in die stad in garnizoen, welke op 50 mijlen van Lissabon verwijderd is. Zij heeft vertakkingen door het geheele rijk. Het ministerie neemt met goedkeuring der kamers gestrenge maatregelen. Geheel het koningrijk is in staat van beleg verklaard. Alle dagbladen hebben moeten ophouden te verschijnen, behalve het Staatsblad. Het gouvernement is gemagtigd ieder verdachte onmiddelijk te arresteeren.

Het is niet goed bekend, welke strekking de opstand heeft.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 14 Februarij.

Gisteren heeft de heer de Remusat in de Kamer der Afgevaardigden zijn voorstel, betrekkelijk de Gedeputeerden die door den Staat bezoldigde funktien bekleeden, voorgedragen; de nadere ontwikkelingen dezer motie zijn op den 21 dezer vastgesteld. Daarna heeft de Kamer de diskussien over het ontwerp van wet op de jagt voortgezet.

In de heden gehouden zitting heeft de heer de Bricqueville een voorstel gelezen, om het stoffelijk overschot van den generaal Bertrand van Chateauroux naar Parijs te vervoeren, en in het Hôtel der Invaliden, naast het lijk van Napoleon, wiens getrouwe volgeling hij in voor- en tegenspoed steeds geweest is, te plaatsen. De ontwikkelingen van dit voorstel zijn op aanstaanden Zaturdag bepaald, waarna de beraadslagingen over het ontwerp van wet op de jagt, werden voortgezet.

— Men schrijft uit Rome, dat de jongste dochter van Lucien Bonaparte, prinses Constance, in het klooster der fransche nonnen van het heilige Hart onzer Lieve Vrouw op den berg Pincio opgenomen is. Zij is thans vier en twintig jaren oud en zal binnen eenigen tijd, uit hoofde van hare buitengewone bekwaamheden, een klooster van dezelfde orde te Warschau stichten.

— De Kardinaal Aartsbisschop van Napels Caracciolo is aldaar, na eene langdurige ziekte overleden.

Ook de Kardinaal Bussi, Aartsbisschop van Benevent is in den ouderdom van 80 jaren gestorven.

NEDERLAND.

'sHERTOGENBOSCH 17 Februarij 1844. Onze lezers zullen zich ongetwijfeld herinneren, hetgeen wij in ons nommer van 15 October 1842, over »'s Konings afbeelding ten raadhuize van 's Hertogenbosch," gezegd hebben. ... de juiste gelijkenis en de vorstelijke houding, die de heer Bielman door zijn penseel aan Z. M. Willem II wist te geven; thans verheugen wij er ons in, dat de wensch van zoovelen verhoord is, en de kunstenaar die afbeelding in Steenplaatdruk heeft doen overbrengen.

Sints eenige dagen ziet deze bij de heeren Gebr. Muller, Boekhandelaars te dezer stede, het licht, en dit stuk dat wij bij het tentoonstellen der schilderij aan den heer Bielman toezwaaiden, geven wij ook nu, met genoegen, aan hem, die dit dezelve zoo meesterlijk op steen heeft overgebragt. De uitvoering ...

ja, mag als een sieraad vertrekken, bij alles wat nog in dit vak geleverd is. — Hartelijk wenschen wij dan ook dat schilder en uitgevers ruimschoots voor hunne pogingen mogen beloond worden.

Met genoegen vernemen wij, dat het hare Majesteit onze Koningin behaagd heeft, te dezer gelegenheid aan den heer Dielman een' fraai bewerkten en met diamanten beladen' ring ten geschenke te zenden.

's GRAVENHAGE den 15 Februarij.

In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden is ingekomen eene missive van Z. Exc. den Minister van Buitenlandsche Zaken, houdende mededeeling van de laatst met België gesloten overeenkomsten betrekkelijk de uitwatering, de grensscheiding en tot regeling van eenige finantiële punten.

Zijn ingekomen de volgende verzoekschriften, als: van het plaatselijk bestuur te Neerle (Limburg), welke het verlangen te kennen geeft, dat de belastingwet niet in het Hertogdom moge worden toegepast, en dat ook in de gewone belasting eenige verligting mogt worden gebragt; van Hendriksen, te Amsterdam, van Boone te Stompwijk en nog een adres uit Gelderland, alle tegen de voorgestelde belasting op de bezittingen. Over hetzelfde onderwerp zijn nog meerdere adressen ontvangen, als mede andere verzoekschriften van verschillenden aard, waaromtrent nog heden door de Kommissie verslag is uitgebragt. Voorts zijn nog ingekomen de volgende verzoekschriften: van van der Klei, c. s., eigenaars van paarden en schapen, tegen de voorschriften nopens het fonds van den landbouw; uit Smilde, tegen den akcijns op den turf; van een lid uit den raad der stad Gouda, zich beklagende over wederregtelijke handelingen van den burgemeester dier stad; van Coster te Amsterdam, die voorstelt de belasting op de bezittingen te doen vervangen door eene op de inkomsten; drie finantiële plannen, als: van van den Berg uit Geertruidenberg, een uit Valkenburg, en van W. M. Hop, grondeigenaar te Rotterdam, ten doel hebbende om in den nood van 's Lands finantien te gemoet te komen. — Al deze verzoekschriften worden naar de daartoe gestelde Kommissie verzonden.

Zoodanige verzending stelt de President voor nopens een naamloos geschrift, dat eindelijk nog ingekomen is, en mede tot de voorgestelde belasting betrekking heeft.

De heer van Rijckevorsel verzet zich daartegen. Het komt hem voor, dat, daar het stuk naamloos is, het niet naar de Kommissie tot onderzoek moet worden verzonden, maar dat daaromtrent dadelijk diende te worden overgegaan tot de orde van den dag.

De heer de Monchy ondersteunt dit gevoelen.

De Voorzitter geeft thans te kennen, dat het bedoelde stuk uit Arnhem gezonden en eigenlijk Malaise geteekend is; dat het als geene naamteekening is te beschouwen, en daarom het stuk als naamloos had voorgesteld.

De heer Bruce had aanvankelijk het voorstel van den spreker uit Zuid-Holland ondersteund. Daar het hem thans echter blijkt, dat het stuk geteekend is Malaise, en men niet bepaald kan weten of zoodanige naam bestaat, zoo is hij voor de verzending naar de Kommissie.

Bij hoofdelijke stemming wordt, met eene meerderheid van 44 tegen 7 stemmen, tot dit laatste besloten.

Voor de orde van den dag hebben gestemd de heeren Uytwerf Sterling, de Monchy, Buma, van Rijckevorsel, Corver-Hooft, van Heeckeren en Telting.

De Kommissie tot de verzoekschriften brengt verslag uit:

I. Bij monde van den heer Uytwerf Sterling, op negentien adressen, allen bedenkingen behelzende tegen de voorgestelde belasting op de bezittingen, zijnde 1°, van de regenten van het Luthersche diaconie-, wees-, oude mannen- en vrouwenhuis te Amsterdam; 2°, van D. Verwaaijen, c. s., grondeigenaren te Herwen, enz.; 3°, van diakenen der Nederduitsche Hervormde gemeente te Amsterdam; 4°, van J. M. Beijerman, c. s., notarissen te Rotterdam; 5°, van H. van Oosterhout, bouwman te 's Gravemoer; 6°, van P. de Cloedt, c. s. eigenaars van huizen te Middelburg; 7°, van den kerkeraad der Evangelisch-Luthersche gemeente te Amsterdam; 8°, van voogden van het Geertruida's gasthuis te Groningen; 9°, van diakenen der vereenigde Doopsgezinde gemeente te Amsterdam; 10°, van van Nispen van Pannerden, c. s., grondeigenaren in Gelderland; 11°, van kerkmeesteren der Hervormde gemeente te Schiedam; 12°, van F. C. Colenbrander, koopman te Zutphen; 13°, van diakenen der Hesselde Evangelisch-Luthersche gemeente te Amsterdam; 14°, van W. & Derksen, c. s., grondeigenaren te Bemmel, enz.; 15°, van F. de Bruyn, c. s., grondeigenaren te Helmond; 16°, van gekommitteerden der Nederduitsche Hervormde gemeente te Rotterdam; 17°, van regenten van het Gereformeerde burgerweeshuis te Rotterdam; 18°, van administrateuren van de goederen der vereenigde Doopsgezinde gemeente te Groningen, en 19°, van burgemeester en raadslieden van Heeren. — Al deze verzoekschriften zullen ter griffie worden nedergelegd.

II. Bij monde van den heer de Jong, 1o. op een adres van A. Hanterman, c. s., te Almelo, die de intrekking en buiten werking stelling begeeren van het provinciaal reglement van bestuur ten platten lande van Overijssel en het maken van een nieuw plaatselijk reglement te Almelo; 2o, op een brief van W. J. baron d'Ablaing van Giessenburg, referendaris bij den Raad van State, te 's Gravenhage, die, naar aanleiding van den vroegeren brief van mr. J. van Lennep, te Amsterdam, de Kamer in bedenking geeft een voorstel te doen tot het oprigten te Utrecht van een algemeen Rijksarchief; 3o. op een adres van S. de L. E. van Dordt, te Elburg, waarin mededeeling gedaan wordt van een platten grond van een ijzeren spoorwagen en watermolen, en 4o. op een brief van G. Peter, te 's Gravenhage, die zijn vroeger gedaan verzoek herhaalt, om zijn in September jongstleden ingediend finantieel plan in overweging te willen nemen. — Omtrent het eerste adres en den brief wordt besloten tot het nederleggen ter griffie, terwijl overgegaan wordt tot de orde van den dag omtrent het laatste adres en den brief.

III. Bij monde van den heer de Monchy, 1o, op twee adressen van C. van der Tuuk, te Haarlem, het een inhoudende bezwaren tegen het kadaster als grondslag der belasting, het tweede houdende een plan van geldleening en belastingstelsel; 2o, op twee adressen van J. Moor en J. Kriel, beide tappers te 's Gravenhage, zich beklagende over te hoogen aanslag in de belasting op het patent; 3o, op een stuk van J. Kwast, onderwijzer te Wognum, die een plan indient tot redding, opbeuring en herstelling van de zaken des Lands; 4o, op een stuk van S. J. Wijnberg, te Amsterdam, een plan tot eene geldleening mededeelende; 5o, op een adres van M. J. Cats en P. Janssen, te 's Gravenhage, die verlangen dat hun finantieel ontwerp van 23 Julij laatstleden in overweging worde genomen; 6o, op een adres van A. Jansonius, te Rotterdam, die voorstelt om in de geldelijke behoeften door omslag te voorzien, en 7o, op een adres van H. G. Crookewit, c. s., suiker-raffinadeur te Amsterdam, die op wijziging of verandering der bestaande suikerwet aandringen. — Tot de nederlegging ter griffie wordt besloten op de eerste, derde, vierde, vijfde, zesde en zevende stukken, terwijl van het laatste tevens een afschrift zal worden verzonden aan Zijne Exc. den Minister van Finantien. Omtrent het tweede stuk wordt besloten tot de orde van den dag.

IV. Bij monde van den heer Tresling, op een adres van G. van der Laan, te Gouda, die ontwerpen indient tot voorziening in den finantiëelen nood van het Rijk. — Ter griffie.

En V. Bij monde van den heer Telting, op een adres van W. Schaffer, te Venlo, die aandringt om een nieuw douanen-tarief in werking te brengen, of althans voorloopig vast te stellen, dat de in Nederland vervaardigde tegelsteen aan de landzijde bij den uitvoer naar Pruissen aan geen regt meer onderhevig zij. — Ter griffie.

Niets meer aan de orde van den dag zijnde, wordt de Vergadering gescheiden tot nadere bijeenroeping.

's GRAVENHAGE den 16 Februarij.

Voor eenigen tijd werd veel gesproken over zekere van Regeringswege bevolen zending naar Japan, de leiding waarvan den generaal-majoor Nepveu was opgedragen. Volgens latere, in de meeste dagbladen opgenomen berigten, zou echter aan deze zending geen gevolg worden gegeven. Thans verneemt men daarentegen dat die zending wel degelijk plaats zal hebben, en hoogst waarschijnlijk reeds in de aanstaande maand Maart, per stoomboot, naar hare bestemming vertrekken zal. Alleen dit schijnt zeker te bevestigen dat de direktie niet aan den generaal-majoor Nepveu, maar aan een anderen, eventueel nader op Java te benoemen chef, zal worden opgedragen.

Verder verneemt men, dat door deze Kommissie van wege Z. M. een kostbaar geschenk in gewerk zilver aan den Keizer van Japan zal worden overgebragt. Overigens spreekt het wel van zelf, dat noch het doel, noch de bijzonderheden dezer zending publiek bekend zijn, of, uit den aard der zaak, wezen kunnen, en dat alles wat daaromtrent gezegd of geschreven wordt, aangemerkt mag worden, als op gewaagde veronderstelling te berusten.

Mengelwerk.

(Uit de Vlissingsche Courant.)

Zoo ééne provincie van ons Vaderland afgeweken is van deszelfs vroegere vrijheidszucht en haat tegen al wat naar slaafschheid zweemde, het is ontegenzeggelijk de provincie Zeeland. Terwijl de Noordelijke gedeelten des lands wedijveren om hunne klagten en grieven, of hunne gedachten tot verbetering van den toestand des rijks, aan de vertegenwoordiging kenbaar te maken; terwijl rekest op rekest, met honderde onderteekeningen Haagwaarts wordt gezonden, en men altijd van het bij onze kostelijke grondwet eenig overgebleven wettig middel tot redding gebruik maakt, om zijn afschuw van de minister-wet openlijk te kennen te geven; blijft het in Zeeland bij morren en klagen en zuchten en hopen; want men geloove in andere gedeelten van ons rijk niet, dat de Zeeuw geene gegronde redenen tot klagen heeft; men geloove niet dat hier zooveel welvaart heerscht, dat de belastingen zonder druk worden opgebragt, of dat de voorspoed van vroegere jaren niet reeds verdwenen is, neen, landgenooten! Zeeland is slechts eene schaduw van hetgeen het vroeger was. Zeelands kern, haar goede middelstand, is uitgeput; eene menigte van hen die vroeger meesters waren, zijn dagblooners geworden en den dagblooner is de bedelzak het vooruitzigt. Dat is de buitenzijde der schilderij, zigtbaar voor ieder; maar binnenshuis waar geen oningewijd oog binnendringt, daar vooral treft men de ontbeeringen onder duizenderlei gedaanten aan; dáár is het dat wanhoop en vertwijfeling heerscht, daar wordt de fiere en zelfstandige geest, zoo ontontbeerlijk voor het individu en den staat, onderdrukt en verwoest, dáár wordt de man een kind gelijk, wanneer hij aan den toestand van de zijnen denkt, aan de ontzegging van alle genoegens welke zij zich moeten getroosten, aan de ontberingen die zij ondervinden en in 't vervolg nog ondervinden zullen, aan zijne kinderen, die zijne hoop uitmaken, maar wier behoorlijke opvoeding zijne middelen te boven gaat; dan ontrolt zijn oog een traan, maar dan balt zich ook dikwijls zijne vuist! Ziedaar de toestand van Zeelands nijvere klasse in 't algemeen. Gij vraagt: van waar dan die doodelijke rust, die zich in geene wettige openbare klagten uit? — Ik zal het u zeggen: het is omdat geld-aristokratie en koterie geest hier den zetel zijn verheven; omdat onafhankelijkheid en zelfstandigheid, enkelen uitgezonderd, slechts bij name bekend zijn; omdat men voor zijne meerderen kruipt, hen vleit en zich verlaagt; omdat onze overheerlijke instellingen, ook hier rijkelijk gezaaid, wortelen geschoten en vruchten gedragen hebben, maar die vruchten zijn bitter en wrang. De geest dier instellingen is in het individueel leven doorgedrongen, ... wel niet ten minste

van het kwaad is dat zij der natie berokkend hebben, en even als de arme kruipt en kruipt om een stuk brood, doet de andere het voor een stuk brood. Ziedaar, in korte woorden, de natie in 't algemeen geschetst en Zeeland in 't bijzonder. Dat men zich dus niet verwondere over de weinige deelneming der Zeeuwen aan de openbare aangelegenheden des lands, over de vernietiging van allen publieken geest. Maar gij, talentvolle en onafhankelijke mannen (er zijn er God dank nog), die zooveel nut voor uwe medeburgers kondet stichten, waarom het voorbeeld niet gegeven, waarom geen gebruik gemaakt van het regt dat de grondwet u geschonken heeft? Men heeft slechts vóór te gaan en er zal gevolgd worden. Is het geen schande voor Zeelands alouden roem, dat wij, die in vroeger tijd altijd onder de eersten geteld werden, wanneer het de vrijheid des Vaderlands of de regten der burgeren gold, wanneer bloed of vermogen op het spel moesten worden gezet, dat wij in konstitutionaliteit bij andere provinciën ten achteren zijn en blijven, dat wij steeds als onmondigen behandeld worden en ook niets anders schijnen te verlangen?

Een Zeeuw.

(Zijn ook sommige *Noord-Brabanders* niet *Zeeuwen* in politieke zwakheid, lafheid en kruiperij?)

Het brood der armen.

Reeds denkt men niet meer onder het volk aan den volksweldoener, aan den zedigen en onvermoeiden geleerde, die geleden heeft in het belang van het lijdende menschdom. Indien er niets nieuw is dan hetgeen vergeten is, zal ons eenvoudig verhaal voor vele hedendaagsche, voor vele ondankbaren, de verdiensten hebben van eene volkomene nieuwe geschiedenis.

In het midden van den zoo droevig gedenkwaardigen winter van 1740, gaf zich eene arme maar heilige vrouw van Montdidier veel moeite om haar dierbaar en onschuldig huisgezin op te voeden. Mev. Antoine herinnerde zich gelukkig te zijn geweest, maar toen zij het laatste woord, het laatste gebed, de laatste zucht van haren man had zien wegvliegen, had zij en vrienden en beschermers en de hoop, en het fortuin, ver van haar treurig huis zien vlugten; bij geluk was zij nog jong, zij had verstand, zij bezat verscheidene kundigheden, en paarde eene zeldzame verhevenheid aan eene voorbeeldige deugdzaamheid, en gelijk al die uitgelezene vrouwen, die veel geleden hebben, bezat zij in het binnenste haars harten de schatten der onuitputtelijke godsdienst.

Niettegenstaande de vreesselijke en ongelijke worsteling, welke zij verduurde tegen de behoeften, tegen de zorgen, tegen de ellende, verloor Mev. Antoine nooit iets van haren moed, maar ten laatste verloor zij gedeeltelijk hare gezondheid; zij leed zonder zich te beklagen, de oogen gevestigd op hare kinderen, die baden, die zuchten, aan het ziekbed van hunne moeder.

Men liet een geneesheer komen; de geneesheer nam de kostelooze moeite, om een recept voor te schrijven, dat de behoeftige zieke niet kon laten uitvoeren. Wat te beginnen? wat te besluiten? zij sterft, zij gaat sterven bij gebrek van een weinig geld, van een weinig medelijden, van een ellendig geneesmiddel.

— Wie zal deze vrouw, deze moeder, deze christin, dan redden? zeide eene oude boerin, die al weenende bad.

— God! fluisterde de lijdende.

— En ik! antwoordde de oudste zoon der weduwe, met eene opgetogenheid die naar eenige goddelijke ingeving geleek.

Op deze woorden nam de kleine Antoine, die naauwelijks twaalf jaren oud was, het recept des geneesheers op; hij omhelsde twintig malen zijne moeder, hij zeide haar, als om haar het sterven te beletten:

— Wacht op mijne terugkomst!

En het kind sprong de kamer uit.

Na een half uur kwam Antoine bij zijne moeder terug; hij vertoonde haar al lagchende een drankje, dat bereid was volgens het voorschrift des geneesheers.

De heilzame medecijn werkte een wezenlijk wonder uit; de door den geneesheer veroorzaakte krisis viel met de hulp van God wel uit; in een oogenblik begon het ligchaam der zieke als door een tooverslag weder hare krachten te bekomen.

Zij ondervraagde haren zoon terwijl zij hem bij haar bed deed komen.

— Waar komt gij van daan, Antoine?

Van wie hebt gij toch dit heilzaam geneesmiddel bekomen, dat mij aanstonds de spraak heeft weder gegeven, en dat mij weldra de gezondheid zal weer bezorgen?

— Bedank mij niet, moeder, antwoordde het kind, bedank mij niet omdat ik u gered heb!

— Is mijne genezing een geheim?

— Een zeer eenvoudig geheim, en gij zult het weten; toen ik u zoo zwak, zoo bleek, bijna stervende zag, zeide ik met schrik: sterven wanneer de Hemel ons tot den dood veroordeeld, is goed!... Sterven wanneer de ellende ons alleen dood, is slecht. Toen heb ik beproefd te worstelen, niet tegen den goeden God, moeder, maar tegen de menschen. Ik heb het recept des geneesheers genomen; ik heb aan de deur van den naburigen apotheker geklopt, en ik heb het kostbaar geneesmiddel gevraagd, hetwelk gij noodig had.... Maar geen geld, geene gezondheid, moeder! Onze buurman heeft zich wreed, onverbiddelijk getoond, tot op het oogenblik, dat mij de gelukkige gedachte te binnen viel om hem te zeggen: Mijnheer geeft mij mijne moeder terug, die sterft, en ik zal leven om u te dienen; ik gevoel reeds dat ik zeer sterk ben, en men verzekert mij dat het mij niet aan verstand ontbreekt; belieft het u in ruiling eener goede daad de algeheele dienst van eenen leerling, van eenen knecht aan te nemen? Spreek, spreek, spoedig mijnheer,... ik ben bereid.

De Apotheker heeft medelijden met mijne tranen gehad; hij heeft mij gegeven hetgeen ik noodig had om u te genezen, en van morgen af zal ik in zijn werkhuis gaan werken, dit is al.

De moeder antwoordde niets op dit wonderlijk verhaal van haar kind. Zij weende van vreugde.

Eenige jaren later had de apothekersleerling van Montdidier opgehouden te studeren en te zwoegen, in den vergeten winkel van deszelfs eersten meester. In 1757 schreef Antoine van Parijs aan zijne arme en eerbiedwaardige moeder:

» Ik heb veel gebrek, veel ellende, en vele smarten doorgestaan, ik heb dikwijls het verledene, het heden, en de toekomst vervloekt; maar, eindelijk heeft God uwe gebeden verhoord; de menschen hebben mij bijgestaan en de wetenschap heeft mij beschermd. Ween niet, bedroef u niet meer, moeder, mijn heden is reeds voortreffelijk, en het geluk van uwen ouderdom is verzekerd; de regering des konings heeft gewaardigd mij tot onder-apotheker te benoemen, in het leger van Hanover. Welk geluk!

Antoine was bewonderenswaardig ijverig gedurende den oorlog, hij paarde in zijn openbaar leven van geleerde soldaat, de vurigheid van zijne vaderlandsliefde en van zijnen moed aan den edelen ijver van zijnen geestdrift voor de belangen der wetenschappen en der menschlievendheid.

De onder-apotheker van het leger van Hanover was ongelukkig; vijf maal wilde hij zich een weinig te ver op het veldslag wagen, om zijne makkers een weinig spoediger bij te kunnen staan, die zich toogden in hun bloed, en vijfmaal liet zich de moedige Antoine gevangen nemen en medevoeren, door de vijanden. Antoine maakte zich het ongeluk van zijne gedurige nederlagen ten nutte; hij leerde in Duitschland de wiskunde, de natuurkunde en vooral de scheikunde, welke in de studiën der Duitsche geneesheeren eene verwonderlijke en geheel nieuwe rigting had erlangd.

(Het slot in een volgend nummer.)

ERRATA.

In ons vorig nummer, is in eene Advertentie over de K. N. Loterij, eene drukfout ingeslopen, in den laatsten regel derzelve staat: *begint den 1 Maart*, en moet zijn; *den 4 Maart.*

Advertentien.

Getrouwd

W. F. PRINZEN

en

H. RAYMAKERS.

Helmond 14 *February* 1844.

** *Dingsdag den 27 Februarij* 1844, des morgens om 10 ure, zal de Notaris VAN BEVERWIJK, te *Schijndel in de Houterd*, 1/4 uur van het Kanaal, Verkoopen:

50 *koopen* EIKENBOOMEN

geschikt voor MOLEN, KUIP en TIMMERHOUT.

* Door verandering van woonplaats wordt TE KOOP aangeboden eene **Engelsche Tilburie en een Brabandsch Karretje**, op Kruisveeren, beide zoo goed als nieuw. Te bevragen bij J. F. WILLEMS, Mr. Rijtuigsmit achter het Wildvanken te *'s Bosch.*

** De Wed. J. M. OFFERS, onderneemster van publieke verkoopingen, te *'s Hertogenbosch*, zal, ten overstaan van derzelver Zoon, bevoegd Ambtenaar, op *Dingsdag den* 12 *Maart* 1844 en volgende dagen, des namiddags ten *twee* ure, ten woonhuize van Mejufvrouwen de Gezusters LAFFERTEE, op den Hoogen Steenweg publiek verkoopen:

Eene partij Wollen en Katoenen MANUFACTUREN, als: Chaconets, geborduurde Neteldoeken, Mousseline de Laine, Lila / Zwitsersche en andere Katoenen, effen en gebroeheerde, Merinossen, Witte Diametten, Kousen, Sokken, gebreide Kindergoederen, Vrouwen Borstrokken, Omslagdoeken in alle soorten en grootens, Zijden Stoffen en meer andere Winkelgoederen.

Voorts eenen netten INBOEDEL bestaande in Mahonijhouten Secretaires, Chiffonnières, Canapees, Stoelen met Trijpen en andere Zittingen, Penant en andere Kastjes, eene Kleerkast, Bureaux, Tafels, Speeltafeltjes, Ledikanten met en zonder Behangsels, Spiegels en Platen achter Glas, Pendules, Tafellampen, Serviezen, veel Porcelijn, Glas, en Aardewerk, Koper, Tin, Verlakt en IJzerwerk, Goud en Zilver, waaronder een Gouden Repetitie en Dames Horlogie met Ketting, Zilveren Lepels en Vorken, Suikerlepeltjes en Strooijers, eene Snuifdoos enz.

Alsmede welgevulde Bedden en Matrassen met derzelver Toebehooren, fraai Linnen en Pellen, Meubel en Valgordijnen, Manskleederen, Kagchels, Tapijten en Karpetten, en hetgeen verder zal worden geveild.

Alle welke Goederen daags te voren, op *Maandag den* 11 *Maart* 1844, van des voormiddags 10 tot 12 en des namiddags van 2 tot 5 *ure*, voor een ieder zullen te zien zijn.

ZEGT HET VOORT.

Verkooping van HOOI- EN WEILANDEN.

De Notaris *J. H. SCHADD*, te *Waalwijk*, zal, voor zijne Principalen op Donderdag den 22 Februarij 1844, ten herberge van G. KEERKS te *Baardwijk*, provisioneel, en op Donderdag den 29 Februarij, ten Huize van de Wed. J. LOEFF, aldaar, definitief, beiden des avonds ten 6 ure precies, in het openbaar, verkoopen:

ONDER BESOIJEN.

2 Percelen HOOI en WEILAND genaamd de groote en kleine Waard, groot te zamen 7 B. 57 R. 40 E.

ONDER BAARDWIJK.

1 Perceel DITO genaamd de Pensepoel groot 1 B. 42 R. 10 E.

1 DITO DITO genaamd Kakamp groot 1 B. 82 R. 50 E.

1 DITO DITO over de 3de Brug groot 78 R. 62 E.

1 DITO DITO genaamd d' Overse Weiden, groot 1 B. 40 R. 40 E.

1 DITO DITO genaamd Idem groot 1 B. 09 R. 20 E.

ONDER GENDEREN.

1 Perceel WEILAND in de Beemden groot 3. B. 67 R. 10 E.

Alles breeder bij billetten omschreven.

ZINK, BLIK, TIN, LIJM, enz.

Bij WILLEM VAN HOUTEN, te Rotterdam, handelaar in verschillende artikelen en Lijmfabrikant, op de zoo gunstig bekende en aan de Maas, te Schoonderloo, gelegen LIJMFABRIJK, is steeds een ruime voorraad voorhanden van Engelsche en Fransche ZINK, Engelsch BLIK, Fransche, Italiaansche HORENS, echt Banca's en Engelsch TIN, Engelsche en Hollandsche LIJM; welke goederen, van de beste qualiteiten, verkocht worden tot zeer billijke prijzen, volgens gedrukte Prijs-Courant, bij den Uitgever dezes *op franco aanvrage*, voor belanghebbenden te bekomen.

BEURS VAN AMSTERDAM.

Zaturdag 17 February 4½ Ure.

Werkel. Schuld 2½ pCt. 52⅞. Dito 5 pCt. 99. Handelm. 141½. Dito 4½ pCt. 99. Ard. 95. 21⅛. Dito Coupon. 27, 26⅞. Port. te L. 2½ pCt. 45½. Russen 4 pCt. 91. Peruan. 10¼. Enk. Bl. Grieken 13½. Onbep. Dito 12⅝.

Ter drukkerij van D. A. A. de ROOIJ.